

I. Tři císařové: Vilém II., František Josef, Mikuláš II. II. Počátky války: Pašič, von Bethmann-Hollweg, Tisza, Poincaré, Lord Grey. III. Utrpení Belgie: Kardinál Mercier. IV. Noví spojenci: Sonino, Venizelos, Bratianu. V. Nekonečná válka: Lord Asquith, Briand. VI. Činná dobročinnost: Hoover, Ador. VII. Zákrok Ameriky: Wilson, pl. House. VIII. Mír na obzoru: Černín. IX. Národnosti: Masaryk a Beneš, Pilsudski a Paderewski. X. Nejvyšší napětí: Lloyd George, Clemenceau. — Portréty státníků, jichž činnost jsme měli příležitost poznati zblízka, nezdají se býti příliš objektivně podané (císař Karel a jeho obklopení se Slovy [Černín a Martinic], nebo rozdíl mezi Masarykem a Kramářem: Masaryk chtěl federalismus, aby zachránil monarchii, Kramář jej chtěl, aby ji rozvrátil); než to nás nesmí opravňovati k domněnce, že i ostatní autorovi bližší než státníci střední Evropy, mají stejné chyby v jeho podání, neboť málokterý západní žurnalista zná do všech fines poměry středoevropské. Nás musí potěšiti, že autor zařadil mezi 25 mužů velkého politického formátu dva naše státníky, Masaryka a Beneše, jichž dvojportrét zakončil slovy: »Mezi všemi státy nově zrozenými nebo zvětšenými válkou Československo mělo zvláštní štěstí, že mělo dva státníky opravdu hodné toho jména. Tomuto privilegii, tedy těmto mužům musí děkovati za svůj nynější rozkvět a za jedinečné místo, které zaujímá ve světě.« Zajímavě je reagováno na účast Němců ve vládě: »Poslední akt presidenta Masaryka, v němž plně ukázal své vlastnosti státníka, bylo umožnění vstupu zástupcům německé menšiny do vlády. Československo není homogením státem o nic více než Rakousko-Uhersko pokud se týče národnosti (?) a kdyby dělalo tytéž chyby jako Habsburgové, jednoho krásného dne by je stihl týž osud.« — Přeložením Martinovy knihy bude cenně obohacena překladová literatura politická a memoirová.

S. K.

JUC. Jan Slaviček: Souběh žalobních práv v trestním řízení. (Práce ze seminářů práv. fakulty Karlovy univ.-seminář prof. Miříčky. — Praha 1929. — Stran 45, 80. Autor vytýčiv především, že platný náš trestní řád neupravuje výslovně otázku konkurence několika žalobních práv, vzházejících z jediného takového činu různým žalobcům, podává nejprve ve všeobecné části své práce základní předpoklady o právní povaze trestního procesu a otázek, s tím souvisejících. V části zvláštní pak sleduje autor jednotlivé případy konkurence žalobních práv, a to především pokud jde o několik žalobců soukromých, dále o souběh veřejného a soukromého práva žalobního, souběh několika subsidiárních práv žalobních a posléze o souběh více oprávnění provésti jediné právo žalobní. Přihlížeje co nejširě k literatuře, cizímu zákonodárství a judikatuře snaží se autor vyčerpati obsáhlou kasuistiku zejména co do postupu v jednotlivých stadiích procesních a nevyhýbá se samostatnému řešení. Práce jeho stává se tak nejen pečlivou studií teoretickou, nýbrž i prospěšnou pomůckou pro právní praxi. —jkt.—

Dr. Jan Krčmář: Právo občanské. I. Výklady úvodní a část všeobecná. Nákl. Všehrdu, 1929, str. 203. — Touto knihou počíná prof. dr. Krčmář vydávati svůj systém občanského práva (nazývá jej sám v předmluvě příručkou) Tento soustavný výklad jest založen v podstatě na základech přednášek, vydávaných dosud blavně, pro potřebu posluchačů Kdo měl příležitost sledovati postupné vydání těchto učebnic, ví, jak pečlivě je autor při každém vydání doplňoval a opravoval, takže soustavné dílo dnes vydané jest opravdu vypilované a jest autoru jistě ke cti. Jest to vlastně první český systém občanského práva vůbec; tím větší ovšem zásluha autora. Nové vydání všeobecné části má všechny přednosti dosavadních učebnic Krčmářových. Výklady jeho zdají se sice při prvním studiu leckdy příliš suché a příliš abstraktní, ale teprve ovládne-li studující látku úplně, přijde jim na